

seducătoare... Altminteri, costumele Irinei Davidenko includ câteva rochii spectaculoase, patru minunate fracuri albe, fluturări de eșarfe și de evantaie uriașe (mânuite inclusiv de către bărbați!). Dacă facem abstracție de curbura aberantă a lojilor care ar trebui să înconjoare arena situată dincolo de draperia din fundal, dar înconjoară de fapt culisele sau foaierea unde se desfășoară acțiunea operetei, decorul lui Petro Majerovski rezolvă și el în chip ingenios situarea spațiilor de joc (cercul, sala de bal, coverta vaporului și restaurantul).

Coregrafia lui Aleksandr Segali se distinge prin câteva duete în egală măsură elegante și performante, cărora mi-ar fi plăcut să le aflui interpretii (îndeosebi pe aceia din „dresura leopardului”)... Însă ingeniosul program de sală în chip de mască nu cuprindea decât distribuția personajelor principale, numele franțuzești fiind scrise... fonetic: „Mister Iks” (care în versiunea ucrainenilor dă și titlul spectacolului), „Anri”, „Creveliac”, „Puasson” și așa mai departe! Cum spuneam, Oksana Tkaciova este formidabilă, iar Serghei Avdeev, Tamara Timoșko-Goriușko, Valentin Rojkov, Arsen Primak, Roman Moroz, Nikolai Butkovski, Serghei Naumov, Kiril Baskovski și Boris Iațik se achită lăudabil de rolurile lor, singură Elizaveta Gavriliuk compromițând prin *vibrato*-ul prea larg cântul principalei vedete feminine.

Excelentă este orchestra dirijată de Vadim Perevoznikov, reușind să creeze prin *sound*-uri diferite iluzia mai multor tipuri de ansambluri instrumentale: de salon, de croazieră, de local și – evident – de circ.

Cehii,

la limita compromisului muzical

Până să citesc prezentarea Teatrului Municipal din Brno cuprinsă în caietul-program al întregului Festival (tipăritură de seriozitatea și de frumusețea, dar și de dimensiunile unei veritabile cărți – motiv pentru care nici n-o puteam aduce cu mine în sala de spectacol, seară de seară), am fost consternată de faptul că interpreții cehi ai operetei *Orfeu în Infern* de Jacques Offenbach au cântat... cu microfoane. Am presupus inițial că asta s-a întâmplat doar acum, în turneul bucureștean, ca reacție a oaspeților la construcția nefericită a fosei noastre în raport cu scena; dar, nici gând: din fotografiile publicate în același program general se vede limpede că (cel puțin în această montare) așa cântă ei întotdeauna!

Am aflat totodată că în cele două clădiri ale instituției artistice din Brno (Teatrul Dramatic și Teatrul Muzical) activează... trei trupe, care „colaborează permanent pentru a realiza proiecte ce aparțin tuturor genurilor teatrale”, și deci am dedus că echipa care a evoluat la București nu era alcătuită integral din cântăreți, ci – probabil – majoritar din actori, ceea ce ar explica marile diferențe de calitate între aptitudinile lor artistice.

De pildă, Olga Bezačinska (*Euridice*) avea mari dificultăți de intonație și nu reușea să-și controleze nici intensitatea emisiei, deși după stereotipia jocului de scenă părea a fi cântăreață; la celălalt pol, Igor Ondříček (*Jupiter*) își folosea glasul cu evidentă pricepere și sensibilitate, cu toate că după silueta de invidiat și flexibilitatea mișcărilor s-ar fi zis că este ori actor, ori dansator. Firește, mai erau unii (întruchipând *Presa*, *Justiția*, *Destinul*, *Opinia publică* și *Mass-media*) care nici măcar nu cântau, dar își rosteau textul (cât se poate de artificial, de fals, de neprofesionist) tot la microfon...

De plâns a fost însuși *Orfeu* (Richard Samek), șters din toate punctele de vedere – chiar și atunci când mima interpretarea *Capriciului nr. 24* de Paganini, pășind pe urmele Muzei sale (o balerină desculță, cântând și ea la vioară). Până și orchestra a sunat cam pompieristic, iar corul a „reușit” o serie de supărătoare decalaje, care au pus la grea încercare și răbdarea dirijorului Dan Kalousek, și pe aceea a spectatorilor ce-au rezistat până la sfârșitul reprezentației.

Altminteri, interpreții (printre care s-au mai numărat Miloslav Čizek, Robert Jicha, Zoltan Korda, Franzišek Horaček, Rastislav Gajdoš, Libuše Bartoškova, Martina Bauerová, Kvetoslava Ondrakova, Martina Severova, Petr Brychta și Hana Horka) și-au dat toată osteneala să populeze cu personaje credibile și amuzante un Olimp înveșmântat în auriu și argintiu, unde zeii făceau plajă la lumina lunii... Căci viziunea lui Gustav Skála asupra libretului acestei binecunoscute operete (scris de Hector Crémieux și Ludovic Halévy) implică o mulțime de gag-uri amuzante, unele dintre ele create cu ajutorul decorurilor (Eva Brodská) și costumelor (Lucie Loosová), ba chiar și al coregrafiei (care-i aparține tot regizorului – absolvent al Conservatorului de Dans din Praga și bursier al Institutelor „Agrippina Vaganova” din Moscova și „Grete Palucca” din Dresda, înainte de a fi licențiat al cursurilor de direcție scenică și teorie dramatică DAMU). Astfel, de pe pământ Olimpul se vede înconjurat de un teleferic, iar lanul de grâu în care va fi ucisă Euridice este cărat în scenă de către un roi de fluturi multicolori, dansând pe poante; calul înaripat al lui Mercur ascunde o minibicicletă; Infernul (în roșu și negru) e prevăzut cu un ventilator de plafon și cu două tobogane pentru gunoi, prin care intră spiritele ce vor dansa apoi celebrul *french-can-can*...